

ONDINE

SIBELIUS

SYMPHONY NO. 5
TWO SERENADES
TWO SERIOUS MELODIES
SWANWHITE

CHRISTIAN TETZLAFF

FINNISH RADIO
SYMPHONY ORCHESTRA

NICHOLAS COLLON

JEAN SIBELIUS (1865–1957)

Symphony No. 5 in E-flat major, Op. 82 (1915/16/19)

31:39

1	I. Tempo molto moderato – Allegro moderato (ma poco a poco stretto)	13:26
2	II. Andante mosso, quasi allegretto	9:15
3	III. Allegro molto	8:58

Two Serenades, Op. 69 (1913)

11:27

4	Serenade No. 1 in D major	5:36
5	Serenade No. 2 in G minor	5:51

Two Serious Melodies, Op. 77 (1915)

8:28

6	Laetare anima mea (Cantique)	5:07
7	Devotion (Ab imo pectore)	3:21

Suite from **Swanwhite** (Svanevit), **Op. 54** (1908)

25:04

8	I. The Peacock (<i>Påfågeln</i>)	3:22
9	II. The Harp (<i>Harpan</i>)	3:48
10	III. The Maiden with the Roses (<i>Tårnorna med rosor</i>)	2:48
11	IV. Listen, the Robin Sings (<i>Hör rödhaken slå</i>)	4:21
12	V. The Prince Alone (<i>Prinsen allena</i>)	4:27
13	VI. Swanwhite and the Prince (<i>Svanevit och prinsen</i>)	3:19
14	VII. Song of Praise (<i>Lousång</i>)	2:59

CHRISTIAN TETZLAFF, violin (4–7)
FINNISH RADIO SYMPHONY ORCHESTRA
NICHOLAS COLLON, conductor

The process of shattering traditional forms that Jean Sibelius (1865–1957) began in his Third Symphony reached a monumental and optimistic conclusion in his **Fifth Symphony, Op. 82** (1915).

This work was long in the writing and underwent extensive revision, and it was not until the third version (1919) that Sibelius was satisfied with it. Nevertheless, the fresh inspiration that he recorded in his diary in spring 1915 survived through all these rewrites: *"9 April. Went for a walk and drank deep from the cup of spring, full of air, mist and fog. 10 April. Warm outside and winter on its last legs. It's smelling like thaw, youth and crime again. 18 April. Went for a walk in the cold spring sun. Received huge impression of Symphony V. The new one!"*

Inspiration from nature does not manifest itself as programmatic elements in the symphony; instead, it fostered a profound logic that the composer regarded as the underlying bond keeping his music together. After exploring collisions between internal and external reality in his Fourth Symphony, Sibelius turned to a more universal outlook in his Fifth. Here, the music is about thematic growth and cycles. The tragedy of the individual is still there, but subservient to the lucid, diatonic overall mood.

In the early version of the Fifth Symphony, what is now the first movement was two separate movements. In the final version, the sonata-form opening and the scherzo (Tempo molto moderato – Allegro moderato) have become fused into a single escalating development. The intertwined growth processes are born out of the briefest motifs, beginning with the initial gesture on timpani and horns and responding woodwind figures.

The growth proper begins in the strings, with an escalation twice repeated that flows into an undulating moment which recurs later as the focus of the finale. The opening section dies down and becomes denser, leading into a mysterious *Largamente* featuring a plaintive bassoon solo. The second subject, brimming with pathos, leads the way to a breakthrough by the woodwind motif from the beginning. This morphs into the scherzo theme as the tempo accelerates to *Allegro moderato*, descending dynamically to a *pianissimo* to build up strength for the triumphant final run.

The second movement (Andante mosso, quasi allegretto) is a theme and variations, quite simple in comparison with the flanking movements. The idyllic tune is underpinned only by low bass and a lilting background on horns. In the fifth variation, the string pizzicatos surprisingly trigger a fit of rage in the brass, a reminder of the elemental forces at the core of the Symphony. The following oboe variation is conciliatory and leads to a romantic and nostalgic conclusion.

The finale (Allegro molto) is launched with an energetic tremolo, as the rush of spring is ushered in with timpani and woodwind staccatos, soon joined by the swinging horn theme. The kinetic energy of the movement is not in any way diminished by the fragile *Misterioso* section or the eventually tragic decelerando that lays the groundwork for the final culmination. Towards the end, the music seems to become airborne, soaring high above worldly misery, with the final six majestic chords propelling the music out into space.

Completed in 1914–1915, **Two Serious Melodies, Op. 77** for cello or violin and orchestra or piano are chips off Sibelius's symphonic block, so to speak. They are not frivolous salon pieces, but neither are they virtuoso concert pieces. *Cantique*, subtitled *Laetare anima mea*, was the first to be completed, in 1914. In 1915, Sibelius paired it with *Devotion*, subtitled *Ab imo pectore*.

The harp arpeggios and timpani rolls in the lucid opening of *Cantique* reflect the archaic Scandinavian mood of Sibelius's contemporary tone poem *The Bard*. A noble violin melody rises to the heights, and the rising scale motifs come across as harbingers of things to come. The middle section admits elements of despair and Expressionism, which are then elegantly sidelined. The closing statement on the violin is meditative and introspective.

Devotion is even more withdrawn than its companion piece. It is sombre in tone and features a searching, at times desperate violin solo. While it is sparse in external effects, it is more nuanced in its expression than *Cantique*. Appearing to emerge from a subconscious stream of thought, it embodies the ruggedness and shades of grey of the northern

landscape but does not make a show of itself. The intensely glowing violin monologue continues throughout the piece, which concludes on a sober but unyielding note.

Sibelius wrote his **Two Serenades, Op. 69** for violin and orchestra with apparent ease in 1912–1913. The sense of liberation evident in his music after the Fourth Symphony manifests itself here as translucent orchestration, and the upbeat genre fostered a relaxed mood that nevertheless does not stray into a simplistic popular style. Indeed, for all their lightness these Serenades have profound depths.

The first Serenade, in D major (Andante assai), is dominated by the light of a summer night, a lyrical romantic feeling (the piece was originally to be titled Romance) and skilful woodwind scoring underpinning the carefree virtuoso violin part. The orchestra evokes the humming of a forest, boosting the solo violin to soaring flight.

The second Serenade, in G minor (Allegro assai), is heavier in tone and closely in tune with Finnish melancholy. The solo part, though, is again delightfully spontaneous and varied. Sombre colours and an austere texture prepare the way for a stern Allegro, which in turn yields to the opening mood with the addition of a chorale motif in the woodwind.

Sibelius became familiar with the works of author August Strindberg (1849–1912) at an early age, but it was rather late in his career that a collaboration presented itself when the author's ex-wife, actress Harriet Bosse, persuaded him to write incidental music for Strindberg's play **Swanwhite** (*Svanevit* in the original Swedish). Bosse had played the female lead in the production of Maeterlinck's *Pelléas and Mélisande*, for which Sibelius had written the music. *Swanwhite* was the Scandinavian response to French Symbolism provided by the ageing Strindberg.

In the play, Swanwhite is a young woman living in a castle with her father, a Duke, and her evil stepmother. The King of the neighbouring kingdom wants to marry her and sends his son the Prince to court her, but Swanwhite falls in love with the Prince. The mystical love story includes a magical harp and horn that help Swanwhite restore the Prince to the land of the living after he is believed drowned.

Sibelius wrote 13 numbers for the incidental music for the play in 1908 and later adapted nine of these into an orchestral suite. Sibelius and Strindberg never met, as Strindberg had already divorced Harriet Bosse at the time and died in 1912 without ever hearing Sibelius's music to his play. Though it was a success in its day, the radiant score of *Swanwhite* subsequently fell into obscurity.

For the orchestral suite, Sibelius added horns and castanets that can be heard clicking in the opening movement, 'The Peacock'. 'The Harp' includes both an actual harp and an imitation of harp music in a broad, soaring texture that foreshadows the slow movement of the Fifth Symphony. 'The Maiden with the Roses' approaches in a slow waltz, its melancholy tempered by lilting flutes. 'Listen, the Robin Sings' is a delicate birdsong set against dark passions in the low register of the orchestra.

The Prince while alone experiences conflicting emotions, passion and doubt. A blast on the magic horn dispels his anguish, as *Swanwhite* and the Prince are reunited. The concluding 'Song of Praise' elevates their happiness into a spiritual devotion that seems to point forward to the nobility of the Seventh Symphony.

Antti Häyrynen

Translation: Jaakko Mäntyjärvi

Christian Tetzlaff has been one of the most sought-after violinists and exciting musicians on the classical music scene for many years. "The greatest performance of the work I've ever heard," Tim Ashley wrote in the Guardian about his interpretation of the Beethoven Violin Concerto with Daniel Harding. In the Frankfurter Rundschau Hans-Klaus Jungheinrich called it virtually a "rediscovery" of this frequently played work.

Concerts with Christian Tetzlaff often become an existential experience for interpreter and audience alike; old familiar works suddenly appear in an entirely new light. In addition, he frequently turns his attention to forgotten masterpieces like Joseph Joachim's Violin Concerto, which he successfully championed, and attempts to establish important new works in the repertoire, such as the Violin Concerto by Jörg Widmann, which he premiered. He has an unusually extensive repertoire and gives approximately 100 concerts every year. Christian Tetzlaff served as Artist in Residence with the Berlin Philharmonic, participated in a concert series over several seasons with New York's Metropolitan Opera Orchestra under James Levine and appears regularly as a guest with such ensembles as the Vienna and New York Philharmonic Orchestras, the Concertgebouw Orchestra and London's leading orchestras.

Essential to Tetzlaff's approach are the courage to take risks, technical brilliance, openness and alertness to life. Significantly, Christian Tetzlaff played in youth orchestras for many years. His teacher at the Lübeck University of Music was Uwe-Martin Haiberg, for whom musical interpretation is the key to violin technique. Christian Tetzlaff founded his own string quartet in 1994, and chamber music is still as important to him as his work as a soloist with and without orchestra. The Tetzlaff Quartet has received such awards as the Diapason d'Or, and the trio with his sister Tanja Tetzlaff and pianist Lars Vogt was nominated for a GRAMMY. Christian Tetzlaff has also received numerous awards for his solo albums. He plays a violin made by the German violin maker Peter Greiner and teaches regularly at the Kronberg Academy.

christian-tetzlaff.de

The **Finnish Radio Symphony Orchestra** (FRSO) is the orchestra of the Finnish Broadcasting Company (Yle), and its mission is to produce and promote Finnish musical culture.

The Radio Orchestra of ten players founded in 1927 grew to symphony orchestra proportions in the 1960s. Its Chief Conductors have been Toivo Haapanen, Nils-Eric Fougstedt, Paavo Berglund, Okko Kamu, Leif Segerstam, Jukka-Pekka Saraste, Sakari Oramo, Hannu Lintu, and as of autumn 2021 Nicholas Collon. In addition to the great Classical-Romantic masterpieces, the latest contemporary music is a major item in the repertoire of the FRSO, which each year premieres a number of Yle commissions. Another of the orchestra's tasks is to record all Finnish orchestral music for the Yle archive.

The FRSO has recorded works by Mahler, Bartók, Sibelius, Hakola, Lindberg, Lutoslawski, Saariaho, Sallinen, Kaipainen, Kokkonen and others. It has won a Gramophone Award three times: for its album of Lindberg's Clarinet Concerto in 2006, Bartók Violin Concertos in 2018 and for its album of orchestral works by Lotta Wennäkoski in 2023. Other distinctions have included BBC Music Magazine, Académie Charles Cros, MIDEM Classical awards and GRAMMY nominations in 2020 and 2021. Its album of tone poems and songs by Sibelius won an International Classical Music Award (ICMA) in 2018, and it has been the recipient of a Finnish EMMA award in 2016 and 2019. In 2023, the orchestra was nominated for Gramophone's Orchestra of the Year award.

FRSO concerts are broadcast live on the Yle Areena and Radio 1 channels, and later on the same evening on the Yle Teema TV channel. Recordings of the concerts are also shown on Yle TV 1.

www.yle.fi/rso

British conductor **Nicholas Collon** is recognized for his elegant conducting style, searching musical intellect and inspirational music-making. He is Founder and Principal Conductor of Aurora Orchestra and has been Chief Conductor of the Finnish Radio Symphony since 2021 (renewed until 2028). He was Chief Conductor of the Residentie Orkest in Den Haag (latterly also Artistic Advisor) 2016-2021, and was Principal Guest of the Gürzenich Orchester from 2017-2022.

With the Finnish Radio Symphony he has toured to the BBC Proms, Amsterdam Concertgebouw, and to Germany and Estonia. Their expanding discography together for Ondine includes acclaimed discs of Sibelius, Lutosławski, Adès and Wennäkoski (winning the 2023 Gramophone Award for Best Contemporary Recording), with Richard Strauss, Elgar, Holst, and more Sibelius to come. Their 2024/25 concert season includes Messiaen's Turangalîla-Symphonie and Stravinsky's Sacre du Printemps as part of a Paris theme, and works by Finnish-American composer Lara Poe. Every concert is broadcast live on Finnish National TV. Collon leads the Aurora Orchestra at the BBC Proms every year in their hugely popular memorized performances, this year Beethoven's 9th Symphony, televised live. Aurora are Resident at Kings Place and at the Southbank Centre where they have reinvented the concert format with their 'Orchestral Theatre' Series. This season they tour to major German cities, and continue to appear regularly at the Amsterdam Concertgebouw, Cologne Philharmonie, Elbphilharmonie Hamburg, and festivals such as Bremen, Rheingau, Schleswig Holstein and Gstaad. They have recorded for Warner, winning the Echo Klassik Award for 'Klassik Ohne Grenzen' in 2015, and latterly for Deutsche Grammophon.

Collon debuted with the Dresden Staatskapelle in Spring 2024, and in 24/25 makes his first appearances with the San Francisco Symphony, Munich Philharmonic and WDR Symphony, and returns to the DSO Berlin. He regularly conducts orchestras such as the BBC Philharmonic (appearing at the BBC Proms with them in his second televised Prom this year), City of Birmingham Symphony, Orchestre National de France, Danish National Symphony, Frankfurt Radio Symphony and Dresden Philharmonic, and has also guested with Philharmonia, London Philharmonic, Minnesota Symphony, Toronto Symphony, Vienna Radio Symphony, Netherlands Radio Philharmonic, and Chamber Orchestra of Europe among many others.

Collon has conducted over 250 new works, including the UK or world premieres of works by Unsuk Chin, Brett Dean, Phillip Glass, Colin Matthews, Anna Meredith, Nico Muhly, Olivier Messiaen, Krzysztof Penderecki, Mark-Anthony Turnage, Judith Weir, and Du Yun. Opera productions have included Peter Grimes and Don Giovanni for Oper Koeln, Magic Flute at English National Opera, Jonathan Harvey's Wagner Dream at Welsh National Opera, Rape of Lucretia for Glyndebourne Touring Opera, and Turn of the Screw at the Aldeburgh Festival with Aurora Orchestra. Born in London, Nicholas is a violist, pianist and organist by training, and studied as Organ Scholar at Clare College, Cambridge.

nicholascollon.co.uk

Jean Sibeliuksen (1865–1957) kolmannessa sinfoniassa (1907) alkanut perinteisten muotokaavioiden murtaminen löysi vuonna 1915 syntyneessä **viidennessä sinfoniassa op. 82** monumentaalisen ja optimistisen muodon.

Sävellysprosessi vaati Sibeliukselta paljon työtä. Vasta teoksen kolmas versio vuonna 1919 kelpasi. Kevään 1915 päiväkirjamerkintöjen raikas inspiraatio säilyi silti viidennen sinfonian viimeisessä versiossa: *"9.4. Olin kävelyllä ja join kevään maljan täynnä ilmaa, auerta ja usvaa. 10.4. Ulkona lämmintä ja talvi henkiihierissä. Tuoksuu jälleen suojasäältä, nuoruudelta ja rikokselta. 18.4. Kävelyllä kylmässä kevätauringossa. Saanut valtavan impression sinfonia V:stä. Siitä uudesta!"*

Luonnosta kumpuava innoitus ei esiinny sinfoniassa ohjelmallisina viitteinä, vaan osana syvää logiikkaa, jota säveltäjä piti musiikkinsa koossapitävänä voimana. Sisäisen ja ulkoisen todellisuuden törmäyskohtia tutkineen neljännen sinfonian jälkeen viidennen sinfonian näkökulma on yleisempi. Musiikin on vallannut teemojen kasvu ja kiertokulku. Yksityinen tragedia ei ole kadonnut, mutta vetäytynyt valoisan ja diatonisen kokonaisnäkömyksen tieltä.

Sinfonian varhaisessa versiossa ensimmäinen osa oli vielä kahtena kappaleena. Lopullisessa versiossa sonaattimuotoinen avaus ja scherzo (Tempo molto moderato – Allegro moderato) on liitetty yhdeksi nousevaksi kehityskulkuksi. Kasvuprosessit syntyvät lyhyistä motiiveista. Liike käynnistyy patarumpujen ja käyrätorvien aloituseleestä ja sen inspiroimista puupuhallinaiheista.

Varsinaisen kasvu alkaa jousistosta, joiden kahdesti toistuva nousu purkautuu keinuvaan liikkeeseen, joka toimii myöhemmin myös finaalin gravitaatiopisteenä. Avausosa hiljenee ja tihentyy salaperäiseen Largamente-taitteeseen, jonka keskellä soi fagotin valittava soolo. Sen jälkeen pateettinen sivuteema raivaa tiensä alun puupuhallinmotiivin läpimurtoon. Siitä muodostuva scherzo-teema kiihtyy Allegro moderatoon, joka pianissimon kautta kerää voimansa voitokkaaseen loppukiihdytykseen.

Toinen osa (Andante mosso, quasi allegretto) on kehystäviini osiin verrattuna yksinkertainen teema muunneltuna. Esittelyssä idyllinen sävelmä saa tukea vain matalilta jousilta ja taustalla keinuilta käyrätorvilta. Viidennessä muunnelmassa jousien pizzicatot johtavat yllättäen vaskien raivokohtaukseen, muistutuksena teoksen ytimessä vellovista elementaarisista voimista. Sen jälkeen oboevariaatio kuulostaa lepyttävältä ja päätöskohtaus romanttisen nostalgiselta.

Finaali (Allegro molto) käynnistyy energisellä tremoloiheella: kevään kohinaan liittyvät patarummun kumahuksat ja puupuhallinten staccato-aiheet sekä pian myös käyrätorvien keinuva teema. Osan liike ja lataus eivät taltu pitsimäisessä misteriosoitteessa tai loppunousua valmistavassa traagiseksi kääntyvässä hidastuksessa. Lopussa musiikki tuntuu kohoavan ilmaan mitaten jättiaskelilla etäisyyttä maalliseen kurjuuteen ja singoten musiikin kuudella forteakordilla kauas avaruuteen.

Sibeliuksen vuosina 1914–15 valmistuneet **kaksi kappaletta op. 77** sellolle tai viululle ja orkesterille tai pianolle ovat sinfonisesta työpajasta singonneita lastuja, jotka eivät edusta kevyttä salonkimusiikkia, mutta eivät myöskään konsertoivaa näytöstyyliä. *Cantique*, alaotsikoltaan *Laetare anima mea* ("Riemuitse sieluni"), valmistui ensiksi vuonna 1914. Vuonna 1915 *Cantique* sai parikseen *Devotionin*, alaotsikoltaan *Ab imo pectore* ("Sydämen syvyydestä").

Cantiquen valoisan avauksen harppu-arpeggiot ja patarummun pedaalitremolot kuvastavat samoihin aikoihin syntyneen *Bardin* skandinaavis-arkaaista henkeä. Viulun ylevä melodia kohoaa ylärekisteriin ja nousevissa asteikkomuodostelmissa voi erottaa viitteitä tulevaisuuteen. Välitaitteeseen ilmaantuu epätoivon ja ekspressionismin sävyttämiä aineksia, jotka lopussa luontevasti syrjäytyvät. Viulun päätösrepliiikissä kuvastuu mielteliäs sisäistyisyys.

Devotion vetäytyy kumppaniaan enemmän sisäiseen maisemaan, jota leimaavat orkesterin tummat sävyt ja viulun etsivä, paikoin epätoivoinen soolo. Ulkoiset keinot ovat säästeliäitä, mutta ilmaisu on edeltävää kappaletta moniulotteisempaa. Teos tuntuu kumpuavan ajatusten pohjavirrasta. Siitä erottuu pohjoisen maiseman karuus ja harmaiden

värien kirjo, mutta ei mitään huomiota kerjäävää. Viulun monologi jatkuu läpi kappaleen intensiivisesti hehkuvana ja päätöksessä on toteavaa peräänantamattomuutta.

Sibeliuksen **kaksi serenadia op. 69** viululle ja orkesterille syntyivät vuosina 1912–13 yllättävän kivuttomasti. Neljettä sinfoniaa seurannut vapautuminen kuului entistä läpikuultavampana orkesterinkäsittelynä ja kevyt formaatti johtipakottomaan tunnelmaan, mutta ei viihteelliseen populaariteemaan. Itseasiassa serenadit ovat hyvinkin syvälle koukkaavia teoksia.

Ensimmäistä D-duuri-serenadia (*Andante assai*) hallitsee kesäyön valo, lyyrinen romanssitunnelma (säveltäjä aikoi nimetä kappaleen *Romanssiksi*) ja taitava puhaltimien käyttö, joiden lomassa viulu taituroi rennosti. Orkesteri kaivaa materiaalista houkuttavaa metsän huminaa, joka nostaa viulusoolon uljaasti kaartuvaan liitoon.

Toinen serenadi g-mollissa (*Allegro assai*) on raskaampi ja sen mollisävyissä erottuu vahvemmin suomalainen surumieli. Sibelius ihastuttaa jälleen spontaanilla, vapaasti polveilevalla soololinjallaan. Tunteet tiivistyvät tummiin väreihin ja vähäeleiseen tekstuuriin, joka luo pohjan tuikealle *Allegro*-taitteelle. Paluuta mieteliäiseen alkuasetelmaan piristää puhaltimien pieni koraaliaihe.

Sibelius tutustui August Strindbergin (1849–1912) kirjoihin jo nuorukaisena, mutta tilaisuus yhteistyöhön tarjoutui myöhään, kun kirjailijan ex-vaimo, näyttelijätär Harriet Bosse suositteli Sibeliusa Strindbergin **Joutsikki**-näytelmän (*Suanevit*) säveltäjäksi. Bosse oli esiintynyt naispääosassa Maeterlinckin *Pelléas ja Mélisande* -näytelmässä, johon Sibelius oli säveltänyt musiikin. *Joutsikissa* vanha Strindberg antoi skandinaavisen vastauksen ranskalaiseen symbolismiin.

Näytelmässä nuori Joutsikki asuu linnassa herttuaisänsä ja pahan äitipuolensa kanssa. Naapurimaan kuningas haluaa hänet vaimokseen ja lähettää kosijakseen prinssipoikansa, mutta Joutsikki rakastuukin sanantuojaan. Mystisiä sävyjä saavan rakkaustarinan välineistöön kuuluvat taikaharppu ja taikatorvi, jotka auttavat Joutsikkia palauttamaan hukkuneeksi luultu prinssi takaisin elävien joukkoon.

Sibelius sävelsi näyttämömusiikkiin (1908) 13 numeroa, joista yhdeksän päätyi orkesterisarjaan. Sibelius ja Strindberg eivät tavanneet toisiaan, sillä kirjailija oli jo eronnut Harriet Bossesta ja kuoli vuonna 1912 kuulematta Sibeliuksen musiikkia. Alkuperäisestä menestyksestä huolimatta *Joutsikin* läpikuultavasti soitinnettu musiikki on jäänyt vähälle huomiolle.

Orkesterisarjaan Sibelius lisäsi käyrätorvet kastanjetit, jotka napsuvat sarjan avarana kaartelevan musiikin ennakoidessa viidennen sinfonian hidasta osaa. *Ruusuneidot* lähestyvät kuulijaa hitaan valssin tahdissa, jonka surumieltä keventävät huilut. *Punarinnan laulu* soi raikkaasti livertäen, mutta orkesterin matalasta rekisteristä kumpuaa synkkiä intohimoja.

Yksinjääneestä Prinsistä kuvastuvat ristiriitaisina repivät tunteet ja epäilysten täyttämä raskasmielisyys. *Taikatorven puhallus* haihduttaa ne Joutsikin ja Prinssin kohdatessa. Sarjan päättävässä *Kiitoslaulussa* tuo tunne lujittuu hengelliseksi hartaudeksi, joka voi ennakoida seitsemännen sinfonian yleviä sävyjä.

Antti Häyrynen

Christian Tetzlaff on ollut monta vuotta klassisen musiikkimaailman kysytyimpiä ja kiitetyimpiä viulisteja. "Hienoin kuulemani esitys tästä teoksesta", kirjoitti Tim Ashley Guardian-lehdessä Tetzlaffin esitettyä Beethovenin viulukonserton Daniel Hardingin johdolla. Frankfurter Rundschau -lehdessä Hans-Klaus Jungheinrich mainitsi tämän usein soitetun teoksen kuulostaneen kuin "uudesti löydettyltä".

Tetzlaffin esiintymisistä tulee usein valaisevia kokemuksia niin soittajalle kuin kuulijalle: vanhat tutut teokset näyttävät kokonaan uudessa valossa. Tetzlaff myös esittää uohtuneita mestariteoksia kuten menestyksekkäästi ohjelmistoon palauttamaansa Joseph Joachimin viulukonserttoa. Lisäksi hän pyrkii tuomaan ohjelmistoon uusiakin teoksia, kuten kantaesittämänsä Jörg Widmannin viulukonserton. Tetzlaffilla on poikkeuksellisen laaja ohjelmisto, ja hän pitää noin 100 konserttia vuosittain. Hän on ollut Berliinin filharmonikkojen nimikkotaiteilijana ja esiintynyt useana kautena New Yorkin Metropolitan-oopperan orkesterin kanssa James Levinen johdolla. Hän esiintyy säännöllisesti mm. Wienin ja Lontoon filharmonikkojen, Concertgebouw-orkesterin ja Lontoon muiden johtavien orkesterien solistina.

Christian Tetzlaffin esiintymisissä keskeistä on rohkeus ottaa riskejä, tekninen loistokkuus, avoimuus ja herkkyys. On merkittävää, että hän soitti useita vuosia nuoriso-orkestereissa. Hänen opettajanaan Lyypekin musiikkikorkeakoulussa oli Uwe-Martin Haiberg, jolle musiikin tulkinta on viulutekniikan avain. Tetzlaff perusti oman jousikvartetinsä vuonna 1994, ja kamarimusiikki on edelleen hänelle yhtä tärkeää kuin sooloesiintymiset yksin tai orkesterin kanssa. Tetzlaff-kvartetti on voittanut mm. Diapason d'Or -palkinnon. Lisäksi Christianin sisarensa Tanja Tetzlaffin ja pianisti Lars Vogtin kanssa muodostama trio oli ehdolla GRAMMY-palkinnon saajaksi ja voitto Echo Klassik -palkinnon vuonna 2023. Tetzlaff itse on saanut useita arvostettuja palkintoja levytyksistään. Hänen soittimensa on saksalaisen soitinrakentajan Peter Greinerin valmistama.

Christian Tetzlaff opettaa säännöllisesti Kronbergin akatemiassa.

christian-tetzlaff.de

Radion sinfoniaorkesteri (RSO) on Yleisradion orkesteri, jonka tehtävänä on tuottaa ja edistää suomalaista musiikkikulttuuria. Orkesterin ylikapellimestari on Nicholas Collon.

Radio-orkesteri perustettiin vuonna 1927 kymmenen muusikon voimin. Sinfoniaorkesterin mittoihin se kasvoi 1960-luvulla. RSO:n ylikapellimestareita ovat olleet Toivo Haapanen, Nils-Eric Fougstedt, Paavo Berglund, Okko Kamu, Leif Segerstam, Jukka-Pekka Saraste, Sakari Oramo ja Hannu Lintu. Suurten klassisromanttisten mestariteosten ohella RSO:n ohjelmisto sisältää runsaasti nykymusiikkia ja orkesteri kantaesittää vuosittain useita Yleisradion tilausteoksia. RSO:n tehtäviin kuuluu myös koko suomalaisen orkesterimusiikin taltioiminen kantanauhuille Yleisradion arkistoon.

RSO on levyttänyt mm. Mahlerin, Bartókin, Sibeliuksen, Hakolan, Lindbergin, Saariahon, Sallisen, Kaipaisen ja Kokkosen teoksia. Orkesteri on saanut levytyksistään Gramophone-palkinnon kolmasti – Lindbergin klarinettikonserton levytyksestä 2006, Bartókin viulukonserttojen levytyksestä 2018 sekä Lotta Wennäkosken orkesteriteosten levytyksestä 2023. Muita tunnustuksia ovat mm. BBC Music Magazine Award, Académie Charles Cros ja MIDEM Classical Award. Sibeliuksen sävelrunoja ja lauluja sisältävä levy palkittiin International Classical Music –palkinnolla (ICMA) 2018. Kotimaisen EMMA-palkinnon RSO on saanut 2016 ja 2019. Grammy-ehdokkaana RSO on ollut 2020 ja 2021. Vuonna 2023 arvostettu Gramophone-lehti valitsi Radion sinfoniaorkesterin Vuoden orkesteri (Orchestra of the Year) –palkintoehdokkaaksi.

RSO:n konsertit lähetetään suorina lähetyksinä Yle Areenassa ja Yle Radio 1:ssä sekä samana iltana viivästettynä Yle Teemalla. Konserttien taltiointeja lähetetään Yle TV1:ssä.

www.yle.fi/rso

Brittiläinen **Nicholas Collon** kuuluu nuoremman polven kysytyimpiin ja arvostetuimpiin kapellimestareihin. Hän aloitti elokuussa 2021 kautensa Radion sinfoniaorkesterin yhdeksäntenä ylikapellimestarina ja jatkaa tehtävässään kesään 2028 asti.

Tärkeällä sijalla Collonin ohjelmasuunnittelussa RSO:ssa ovat kausittain vaihtuvat teemat, joita kaudella 2024–25 ovat Pariisi – Valon kaupunki, säveltäjä Lara Poe sekä solistit orkesterin omista riveistä. Collon on 2004 perustamansa brittiläisen kamariorkesterin Aurora Orchestran ylikapellimestari. Hän on työskennellyt Haagin Residentie-orkesterissa vuodesta 2016 lähtien, ensin jaetussa pääkapellimestarin (principal conductor) virassa Jan Willem de Vriendin kanssa ja 2018–2021 sen ainoana ylikapellimestarina. Syksystä 2017 lähtien hän on ollut myös Kölnin Gürzenich-orkesterin päävierailija.

Collon on vierailut monien arvostettujen orkesterien johtajana; näitä ovat brittiläisten huippuorkesterien Birminghamin sinfoniaorkesterin ja BBC:n filharmonikkojen lisäksi mm. Zürichin Tonhalle-orkesteri, Ranskan kansallisorkesteri, Dresdenin filharmonikot, Wienin, Tanskan ja Frankfurtin radion sinfoniaorkesterit sekä Minnesotan sinfoniaorkesteri.

Collon johtaa laajaa ohjelmistoa ja on työskennellyt myös oopperakapellimestarina. Hän on johtanut yli 200 uutta teosta, joukossa useita kantaesityksiä ja ensiesityksiä, säveltäjinä mm. Unsuk Chin, Philip Glass, Colin Matthews, Nico Muhly, Olivier Messiaen, Krzysztof Penderecki ja Judith Weir. Collon levytti kaudella 2023–24 RSO:n kanssa Lindbergin, Sibeliuksen ja Straussin musiikkia. Hänen levytyksistään Aurora Orchestran kanssa tehty Road Trip (Ives, Copland, Adams ja Muhly) voitti 2015 Echo Klassik -palkinnon Klassik ohne Grenzen -sarjassa. Aurora Orchestran ensimmäisenä julkaisuna Deutsche Grammophonille on vuonna 2020 ilmestynyt levy Music of the Spheres (Mozart, Max Richter, Adés, Dowland/Muhly ja Bowie). Hän on lisäksi levyttänyt mm. Haydnia, Ligetiä, Britteniä ja Deliusia sekä Hallé-orkesterin kanssa useita levyjä modernia ohjelmistoa.

nicholascollon.co.uk

Publishers: Wilhelm Hansen (Op. 77; Op. 82); Breitkopf & Härtel (Op. 69);
Robert Lienau (Op. 54)

Recordings: Helsinki Music Centre, Finland, IX/2022 (Op. 69 – Live recording),
IV/2024 (Op. 82; Op. 54), IX/2024 (Op. 77 – Live recording)

Executive Producer: Reijo Kiilunen

Recording Producer: Laura Heikinheimo

Recording Engineers: Jari Rantakaulio (Op. 54, Op. 77 & Op. 82 | Yle) &
Antti Pohjola (Op. 69 | Yle), Enno Mäemets

Final Mix and mastering: Enno Mäemets, Editroom Oy, Helsinki

© & © 2025 Ondine Oy, Helsinki

Booklet Editor: Joel Valkila

Cover & artist photos: Giorgia Bertazzi

ALSO AVAILABLE

ODE 1444-2

**WITOLD
LUTOSŁAWSKI**
Concerto for Orchestra
Partita for Violin and Orchestra
Novelette

Christian Tetzlaff
Finnish Radio Symphony Orchestra
Nicholas Collon

ODE 1404-2

SIBELIUS
SYMPHONY NO. 7
PELLEAS ET MÉLISANDE
KING CHRISTIAN II

FINNISH RADIO SYMPHONY ORCHESTRA
NICHOLAS COLLON

For more information please visit www.ondine.net

A photograph of two men walking outdoors in a natural setting. The man on the left has a beard and his hair is tied back, wearing a light green button-down shirt and blue jeans, with a black bag slung over his shoulder. The man on the right has curly hair and is wearing a dark blue long-sleeved shirt and olive green pants. They are both smiling and looking towards the right. The background is filled with green foliage and trees.

CHRISTIAN TETZLAFF AND NICHOLAS COLLON